

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANEO GOSPODNI

Nedjelja, 26 lipnja 2022.

[\[Multimedia\]](#)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje liturgije ove nedjelje govori nam o jednom zaokretu: „Kad su se navršili dani da bude uznesen, krenu Isus *sa svom odlučnošću* prema Jeruzalemu“ (Lk 9, 51). Tako započinje „veliko putovanje“ prema svetome gradu, koje zahtijeva posebnu odlučnost jer je posljednje. Učenici, preplavljeni oduševljenjem koje je još uvijek previše svjetovno, snuju o tome da Učitelj ide ususret pobjedi. Isus, međutim, zna da ga u Jeruzalemu čekaju odbacivanje i smrt (usp. Lk 9, 22.43b-45); zna da će morati mnogo trpjeti, a to zahtijeva *čvrstu odlučnost*. Tako Isus sa svom odlučnošću kreće prema Jeruzalemu. Ista je to odlučnost koju moramo imati i mi, ako želimo biti Isusovi učenici. U čemu se sastoji ta odlučnost? Jer mi moramo biti Isusovi učenici zaozbiljno, s pravom odlučnošću, ne – kao što je rekla jedna starica koju sam poznao – „kršćani mekušci“. Ne! Moramo biti odlučni kršćani. A to nam pomaže shvatiti zgodu koju evanđelist pripovijeda odmah potom.

Dok su putovali, u jednome samarijskom selu, kad su doznali da Isus ide prema Jeruzalemu – njima neprijateljskom gradu – ne primaju ga. Apostoli Jakov i Ivan, ogorčeni zbog toga, predlažu Učitelju da ih kazni tako da oganj siđe s neba i uništi ih. Isus ne samo da odbija taj prijedlog, nego prekora dva braće. Oni ga žele uključiti u svoju želju za osvetom, a On na to ne pristaje (usp. rr. 52-55). „Oganj“ koji je On došao donijeti na zemlju (usp. Lk 12, 49) je milosrdna Ljubav Očeva. A da bi se taj oganj raspirilo potrebno je strpljenje, postojanost i pokornički duh.

Jakov i Ivan, naprotiv, dopuštaju da ih obuzme srdžba. To se događa i nama kad, možda čak i uz poneku žrtvu, činimo dobro, ali umjesto na prihvaćanje, nailazimo na zatvorena vrata. Tada nas obuzme ljutnja: pokušavamo čak uključiti samoga Boga, prijeteći nebeskim kaznama. Isus,

međutim, ide drugim putem, a to je put čvrste odlučnosti koja ne samo da se ne pretvara u krutost, nego uključuje smirenost, strpljivost, spremnost na dugotrajno trpljenje, ne popuštajući nimalo u svom zalaganju oko činjenja dobra. Tako postupati nije znak slabosti, već naprotiv, iziskuje veliku nutarnju snagu, jer dopustiti da nas obuzme srdžba kad navale protivštine je lako, instinktivno. Ono što je pak teško jest svladati se, čineći poput Isusa koji – kaže Evanđelje – odlazi „u drugo selo“ (r. 56). To znači da, kad naiđemo na zatvorenosti, moramo se okrenuti tome da činimo dobro drugdje, bez optuživanja. Tako nam Isus pomaže da budemo vedre osobe, koje su zadovoljne učinjenim dobrom i koje ne traže odobravanja od ljudi.

Zapitajmo se sada: a mi, gdje smo mi u tome? Kako mi stojim s tim? Kad se suočimo s protivštinama, nerazumijevanjima, obraćamo li se Gospodinu, molimo li za njegovu postojanost u činjenju dobra? Ili pak tražimo potvrde u odobravanjima, a na kraju bivamo ogorčeni kad ih ne čujemo? Koliko puta, više ili manje svjesno, tražimo pljesak, odobravanja od drugih? Činimo li to zato da nam drugi plješću? To nije dobro. Moramo dobro činiti poradi služenja, a ne tražiti da nam drugi plješću. Ponekad mislimo da je naš žar posljedica osjećaja pravde za neki dobar cilj, ali zapravo više puta to nije ništa drugo doli oholost, povezan sa slabošću, osjetljivošću i nestrpljivošću. Molimo, dakle, Isusa za snagu da budemo poput njega, da ga slijedimo čvrstom odlučnošću, da ne budemo osvetoljubivi i netolerantni kad se dajemo za dobro, a drugi to ne razumiju, štoviše, kad nas obezvrjeđuju. Ne, šuti i idi dalje.

Neka nam Djevica Marija pomogne steći Isusovu čvrstu odlučnost da ostanemo u ljubavi do kraja.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Pratim sa zebnjom ono što se događa u Ekvadoru. Izražavam svoju blizinu tom narodu i potičem sve strane da odbace nasilje i ekstremističke stavove. Naučimo ovo: samo se dijalogom može pronaći, nadam se uskoro, socijalni mir, s posebnom pozornošću prema marginaliziranim i najsiromašnijim dijelovima pučanstva, ali uvijek poštujući prava sviju i institucije te zemlje.

Izražavam svoju blizinu članovima obitelji i susestrama sestre Luise Dell'Orto, iz družbe Isusovih Malih sestara Charlesa de Foucaulda, koja je ubijena jučer u Port-au-Princeu, glavnom gradu Haitija. Sestra Luisa je živjela ondje posljednjih dvadeset godina, posvetivši se u svojoj službi poglavito radu s djecom s ulice. Povjeravam Bogu njezinu dušu i molim za haićanski narod, posebno za najmlađe, da dožive vedriju budućnost, bez bijede i bez nasilja. Sestra Luisa je svoj život učinila darom za druge sve do mučeništva.

Pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike iz Italije i mnogih zemalja. Vidim argentinsku

zastavu, moji sunarodnjaci, veliki vam pozdrav! Posebno pozdravljam vjernike iz Lisabona, učenike Instituta Notre-Dame de Sainte-Croix di Neui u Francuskoj te učenike iz Telfsa u Austriji. Pozdravljam Višeglasni zbor iz Riesija, skupinu roditelja iz Roviga i pastoralnu zajednicu blaženog Serafina Morazzonea iz Maggianica. Vidim da ima ukrajinskih zastava. Tamo, u Ukrajini, bombardiranja se nastavljaju, uzrokujući smrt, razaranja i patnju stanovništva. Ne zaboravimo, molim vas, taj narod pogođen ratom. Ne zaboravimo ga u srcu i svojim molitvama.

Želim vam ugodnu nedjelju. I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.